

Minulost doprovází každého člověka věrně jako jeho stín; promítají se v ní naše vědomé osobní volby způsobu života, prostředí, v němž jsme žili své osobní osudy. Přestože právo spojuje s plynutím času určité důsledky, ne vždy je s to zajistit, že minulost nevypluje na povrch nikoli jen jako prchavý stín, ale jako zloděj dobrého jména (*„Pro muže nebo ženu dobré jméno je nejvzácnější poklad jejich duše. Peníze jsou i nejsou. Kdo je ukradne, má moje za svoje. Tisícům slouží. Ale kdo ukradne mi dobré jméno...ze mě udělá žebráka.“* – cit. dle W. Shakespeare, *Othello, mouřenín benátský*, v překladu Jiřího Joska, nakl. Romeo v Praze 2003). V této souvislosti pak kárný senát též vyjadřuje naději, že zánik funkce státní zástupkyně na Nejvyšším státním zastupitelství přispěje k definitivnímu vyřešení minulosti, jejíž důsledky – podle vyjádření před kárným senátem - přivedly kárně obviněnou až k úsilí o získání funkce na Nejvyšším státním zastupitelství v Brně jako útočišti.